

La noia que sanava

Títol original: *Holly* **Direcció i guió:** Fien Troch **País:** Bèlgica **Durada:** 103 min **Any:** 2023
Gènere: Drama **Interpretació:** Els Deceukelier, Robbie Cleiren, Sara De Bosschere
Música: Johnny Jewel **Fotografia:** Frank van den Eeden **Distribuïdora:** Adso Films
Estrena a Espanya: 19/04/2024
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en català / Versió original subtitulada en català

SINOPSI

Una alumna truca a la seva escola per informar que aquell dia es queda a casa i, poc després, es produeix un incendi al centre en què moren diversos alumnes. Una professora intrigada per l'estranya premonició de la noia la convida a unir-se al grup d'ajuda que s'ha creat per afrontar la tragèdia. La presència de la noia sembla aportar pau mental, calidesa i esperança, però la comunitat comença a reclamar-li cada cop més. (gencat.cat)

CRÍTICA

07/09/2023 - VENÈCIA 2023: La directora belga Fien Troch ofereix una escapada fantàstica (en tots els sentits de la paraula) als misteriosos erms de la fe i la pressió de grup

Després d'aconseguir el premi a la millor direcció per *Home* a la secció Orizzonti, la cineasta belga Fien Troch està de tornada al Festival de Venècia, però aquesta vegada a la competició oficial, amb la seva nova pel·lícula, *La noia que sanava*, que constitueix el seu cinquè llargmetratge.

Un matí, la Holly s'aixeca i es nega a anar a l'escola, així que truca a la secretaria del centre per avisar de la seva absència. Val a dir que allà, ella està més del costat dels marginats, aquells a qui la majoria intimiden per diversió. Aquest fet constitueix una bona raó per quedar-se a casa per si mateix, però avui no és el cas. L'adolescent té un mal pressentiment, i té raó. Uns mesos més tard, la comunitat plora les 10 víctimes de l'incendi que es va produir aquell dia. Com que no hi ha fum sense foc, les premonicions de la Holly la converteixen en sospitosa al principi. Un dia, però, un dels professors la convida a participar en un grup de suport a les famílies de les víctimes, de manera que es forja un vincle misteriós entre aquestes famílies i la jove. Ella es troba investida d'un poder estrany per aquells que creien haver perdut la fe.

A mesura que se succeeixen les escenes, *La noia que sanava* desplega progressivament una estranya tragèdia al voltant d'una heroïna santificada molt a desgrat seu. Aclaparada pel pes que se li fa carregar sobre les espatlles, així com embriagada pel fet de sentir-se per fi útil i tinguda en compte, la Holly —amb un nom per al qual sembla haver estat destinada des del principi— veu com el seu do es converteix de mica en mica en una maledicció. A través del caòtic destí de la seva heroïna, Fien Troch qüestiona la nostra relació amb els altres i amb la fe: què ens fa creure i què ens fa dubtar? Com ens condiciona i modela la manera com els altres ens veuen? En un món que anhela l'existència d'ídols, la Holly i el seu somriure de Mona Lisa adopten la forma d'una Madonna moderna, gràcies no a Déu, sinó a una dona que emprèn una croada perquè necessita creure, més que mai. Què converteix la Holly en una santa? És el pressentiment que va tenir aquell dia o la fe cega que es diposita en ella? La trama es converteix en un interrogatori a la sinceritat de la Holly, però la nostra pròpia resposta, la nostra pròpia relació amb la idea del miracle, pesa sens dubte més que les respostes que suggereix la pel·lícula.

Per abordar aquesta qüestió atemporal, la cineasta invoca dues figures molt conegudes de la cultura popular: la de la ja esmentada santa i la de la bruixa. En creuar la frontera entre l'adolescència i l'adulthood, la protagonista també entra en contacte amb l'ocult. La seva feminitat emergent constitueix tant una benedicció com una amenaça, i la Holly acaba convertint-se en la víctima expiatòria dels vicis del món.

Tant per a la imatge com per al so, Fien Troch es remet al cinema de gènere. *Holly* és tensa com una pel·lícula de terror. El començament de la pel·lícula, en un parc a la vora del bosc al capvespre, ens convida a endinsar-nos en estranys territoris de ficció. La música de Johnny Jewel ens transporta a un món d'heroïnes posseïdes que recorda el de *Carrie* i el d'*El exorcista*, mentre que el context en si és realista a més no poder. Tot i tractar-se del seu primer paper, Cathalina Geeraerts interpreta el personatge de la Holly a les mil meravelles. Al seu costat, trobem el Bart, un personatge clau que, no obstant això, roman a l'ombra de la Holly en tot moment, fins al majestuós final que el revela. Està interpretat per un altre nouvingut, Felix Hermans, i la direcció d'actors de Fien Troch, que ja va ser notable tant a *Home* com a *Kid*, és digna d'esmentar.

Aurore Engelen – cineuropa.org